

Usnesení

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců Mgr. Jana Kašpara a Mgr. Martina Kříže v právní věci žalobce: **České dráhy, a. s.**, se sídlem nábr. Ludvíka Svobody 12, Praha 1, IČ 70994226, zast. Mgr. Tomášem Tyllem, advokátem, se sídlem Na Příkopě 859/22, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem nábr. Ludvíka Svobody 12, Praha 1, za účasti: **RegioJet, a. s.**, se sídlem nám. Svobody 86/17, Brno, IČ 28333187, zast. Mgr. Markétou Jančurovou, advokátkou, se sídlem nám. Svobody 86/17, Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ministra dopravy ze dne 26. 11. 2012 čj. 45/2012-510-RK/4

t a k t o :

- I. **Žaloba se odmítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- IV. **Žalobci se vrací zaplacený soudní poplatek ve výši 4.000,- Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze do třiceti dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám Mgr. Tomáše Tylla, advokáta.**

Odůvodnění

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí ministra dopravy uvedeného v záhlaví, kterým bylo na základě rozkladu podaného společností RegioJet, a. s. (dále též jako žadatel) zrušeno rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 14. 5. 2012 čj. 317/2011-030-Z106/4. Tímto rozhodnutím byla odmítnuta žádost žadatele o poskytnutí informací ze dne 10. 10. 2011, již se dožadoval poskytnutí následujících informací:

- a) výkaz nákladů a výnosů z přepravní činnosti vztažený na jednotlivé linky dálkové dopravy za rok 2010, který byl dopravce povinen předložit Ministerstvu dopravy dle článku IV. odst. 5 Smlouvy o závazku veřejné služby v drážní osobní dopravě ve veřejném zájmu na zajištění dopravních potřeb státu, uzavřené se společností České dráhy, a. s (dále jen smlouva) a/nebo
- b) informace o výši výdajů Ministerstva dopravy na krytí kompenzační platby za provozování jednotlivých linek dálkové dopravy za rok 2010, a to v členění dle přílohy 9 smlouvy.

Dle výroku rozhodnutí o rozkladu ministr prvoinstanční rozhodnutí Ministerstva dopravy podle ust. § 152 odst. 5 písm. a) a s přihlédnutím k § 152 odst. 4 podle ust. § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu zrušil a věc vrátil Ministerstvu dopravy „k poskytnutí informace uvedené v bodu a) žádosti“.

Žalobce v žalobě namítá, že napadené rozhodnutí negativně zasahuje do jeho práv, neboť poskytované informace jsou předmětem jeho obchodního tajemství. Napadené rozhodnutí je přitom nezákonné, neboť bylo porušeno právo žalobce být účastníkem správního řízení.

Podle ustanovení § 65 odst.1 s. ř. s. je k podání žaloby legitimován ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen úkonem správního orgánu, kterým se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti (dále jen „rozhodnutí“). S ohledem na použitou legislativní zkratku je nutno dovodit, že za rozhodnutí podle citovaného právního ustanovení lze považovat pouze takové úkony správního orgánu, kterými se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva nebo povinnosti. Žalobou napadené rozhodnutí však takovým úkonem není.

Žalobou napadené rozhodnutí totiž neznamená pravomocné ukončení správního řízení, nedochází jím proto k založení, změně, zrušení nebo závaznému určení žádných práv a povinností (žalobce ani nikoho jiného). K tvrzenému zásahu do práv žalobce na ochranu jeho obchodního tajemství může totiž dojít teprve na základě dalšího postupu prvoinstančního orgánu a teprve proti němu musí žalobce případně využít adekvátní procesní obranu u správního soudu.

Otázka, zda rozhodnutí orgánu druhého stupně, kterým je rozhodnutí stupně prvního zrušeno a věc vrácena prvostupňovému správnímu orgánu k dalšímu řízení, může být přezkoumáno ve správním soudnictví, je správní judikaturou, zodpovídána setrvale záporně, viz např. usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, ze dne 19. 5. 2006, sp. zn. 59 Ca 59/2006, shodně též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2008 čj. 2 As 37/2011-111, dostupný na www.nssoud.cz. Pro přípustnost podané žaloby není rozhodující ani fakt, že zrušující rozhodnutí obsahuje závazný právní názor, který je prvoinstanční orgán povinen respektovat.

Je třeba rovněž poznamenat, že žalobou napadeným rozhodnutím dosud nedošlo k pravomocnému ukončení správního řízení o žádosti žadatele a není tedy a priori vyloučena možnost, aby se žalobce po vydání žalobou napadeného rozhodnutí postavení účastníka řízení domáhal přímo u Ministerstva dopravy jako prvoinstančního správního orgánu.

Podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. soud usnesením odmítne návrh, jestliže je návrh podle tohoto zákona nepřipustný. Podle § 68 písm. e) s. ř. s. je nepřipustný návrh tehdy, domáhá-li se žalobce přezkoumání rozhodnutí, které je v přezkoumání podle tohoto nebo zvláštního zákona vyloučeno. Úkony správního orgánu, které nejsou rozhodnutími, kterými se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva nebo povinnosti, jsou vyloučeny ze soudního přezkoumání podle ustanovení § 70 písm. a) s. ř. s. Vzhledem k tomu, že soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je vyloučeno z přezkumu soudem, nezbylo, než podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. žalobu odmítnout.

S ohledem na to, že soud odmítl návrh ve věci samé, nerozhodoval již samostatně o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě a návrhu na vydání předběžného opatření.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 3 věta první, podle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V daném případě soud osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost neuložil, a proto jí právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

S ohledem na odmítnutí žaloby před prvním jednáním rozhodl soud o vrácení zaplaceného soudního poplatku podle § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů. Pro účely realizace vrácení soudního poplatku soud žádá žalobce o sdělení čísla účtu, na nějž mu může být vrácený soudní poplatek poukázán.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 19. prosince 2012

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně senátu